

Mei - le on see päevnüüd il-mund, mi - da pal-ves õ - ha - tes
va-nad u - su - i - sad näi-nud, pi - ki - sil - mi oo - da - tes.

Aab - ra - ham ju o - li rõõ-mus kau-gelt se - da nä - hes vai-mus.

2. Õnnevihma saadad taevast,
pilved õigust jooksevad.
Rõõmu poole jõudvad vaevast,
kes Su sisse usuvad,
Jumal, Poeg, kes Sina ise
tuled vaese ilma sisse.

3. Üheks saab nüüd org ja mägi,
üheks taevas saab ja maa;
muutub auks ka meie häbi,
vägev lepib nõdraga.
Viha armuks muudetakse,
surmgil elust võidetakse.

4. Sinu armujärje ette
alanduses põlvitan,
halastava armu kätte
täiesti end usaldan.
Lootusrikkalt üles vaatan,
võõrsilt kojusaamist ootan.

*Viis: "Jumal, vägev valitseja"
(Unser Herrscher, unser König)
Joachim Neander, 1650-1680.
Sõnad: Johann Franck, 1618-1677.
Tõlge: Adalbert Hugo Willigerode, 1816-1893.*